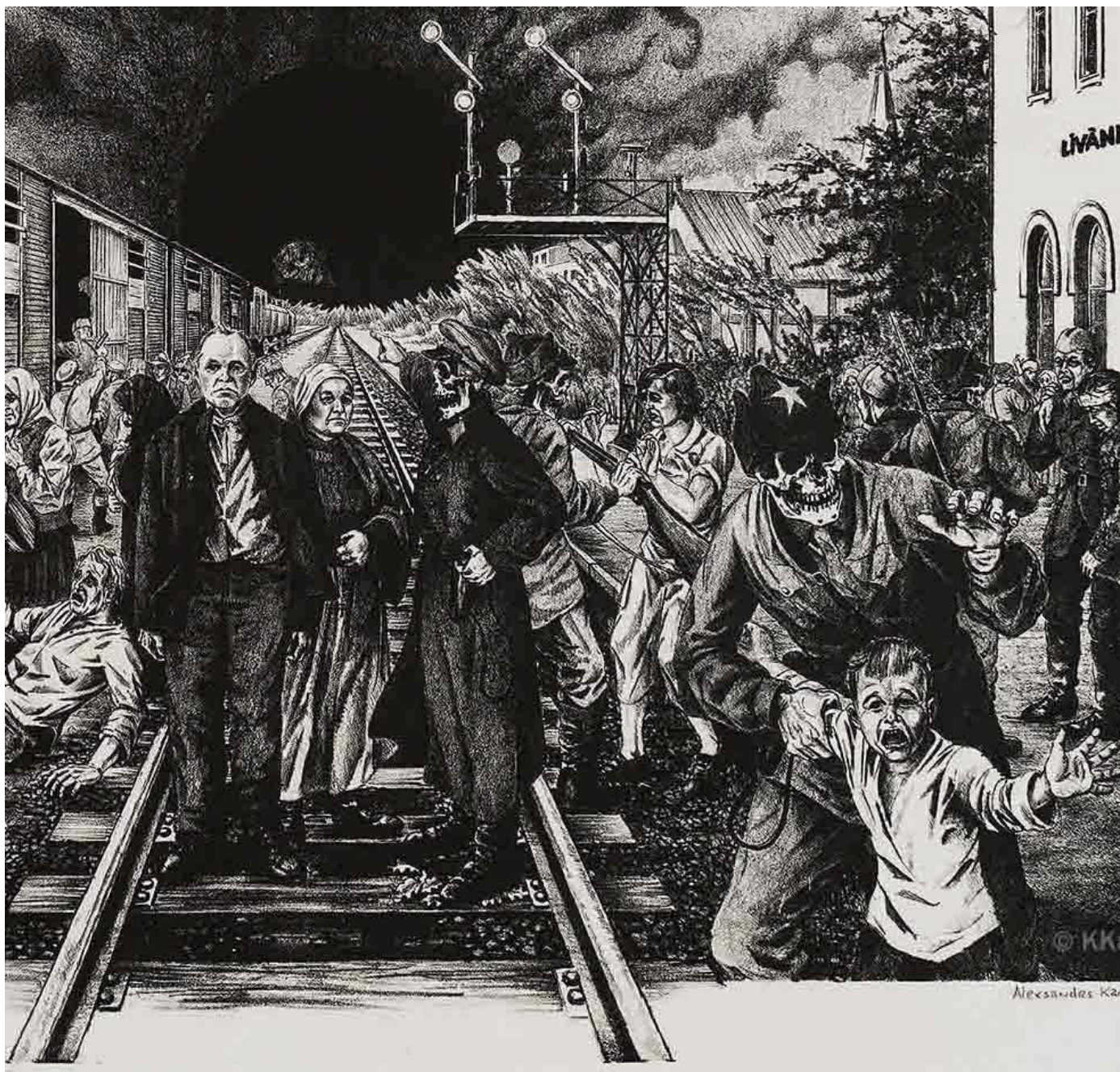

Mākslās darbs - 1991. gada 21. jūlijs.

Aleksandrs Karpovs 1993. g.

“Melnais caurums, Deportācijas, Līvāni, 1941. gada 14. jūnijs”, Vēsture apsūdz III (1993).

“Šī litogrāfija apvieno sirreālu tēlojumu ar reālistisku metaforu, lai attēlotu Padomju Savienības genocīdu pret latviešu tautu”, raksta Aleksandrs. “Tas ir arī personīgi ļoti emocionāls moments ... Attēla vidū stāv mani vecvecāki brīdī, kad tos šķir uz visiem laikiem. Mans vectēvs Justīns Volonts, vērās skatītājā ar izteiksmi kā cilvēkam, kurš visu zaudējis. Mana vecmāte Stefānija Grizbouskis, tur rokā savu rožukroni un izkatās itkā redzētu pašu nelabo. Manu māti, viņas labajā pusē, ar šauteni gaiņā viens no NKVD nelabajiem. Priekšplānā redzams arī mazs zēns (Aleksandra pašportrets), kas lūdz skatītāja palīdzību, bet tiek savaldīts.